

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3266/2022. (VI. 3.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.20.552/2021/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Litresits András ügyvéd) útján eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Kúria Pfv.IV.20.552/2021/4. számú ítélete (és egyúttal a Pécsi Törvényszék 37.P.20.418/2020/14. számú, valamint a Pécsi Ítéltábla III.Pf.20.014/2021/8. számú ítéletei) alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseiként az Alaptörvény Q) cikkét, VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (1) és (4) bekezdéseit, XV. cikk (2) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit, továbbá a 28. cikkét jelölte meg.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló sajtó-helyreigazítási ügy tényállása szerint az indítványozó mint az adott ügy felperese az alperest, aki internetes hírportált üzemeltet, három, a felperes által kifogásolt újságcikk eltávolítására és helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni, miután az alperes nem teljesítette a felperes által kért közlemények közzétételét.
- [3] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy nem kapott a felperestől a jogszabálynak megfelelő, a helyreigazító közlemény tartalmát pontosan megjelölő sajtóhelyreigazítási kérelmet, mivel a felperes által előzetesen írt levél annak nem tekinthető, nem a keresetében megjelölt tartalmú helyreigazítást tartalmazta. A felperes tizenhét oldalas levelét változtatás nélkül közreadta egyik cikkében, amely a weboldalon a mai napig elérhető. A keresetet érdemben is vitatta, a valóság bizonyítására okiratot csatolt. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletében a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felperes nem terjesztett elő a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (1) bekezdésében meghatározottak alapján a sajtószerv előtt kötelező előzetes eljárásban helyreigazítási-kérelmet.
- [4] Az indítványozó mint felperes fellebbezése folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyta helyben, hogy a felperes az elsőfokú perköltséget az alperes kiadója részére köteles megfizetni. A másodfokú bíróság (az elsőfokú bíróságtól eltérő) megállapítása szerint a felperes a perindítást megelőzően a sajtószerv előtti kötelező eljárásban a Pp. 495. § (1) bekezdésének megfelelően terjesztette elő a helyreigazítási kérelmét. Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt mellőzte a felperesnek a perfelvételi tárgyaláson az alperes védekezésében előadottak cáfolatára felajánlott okirati bizonyításának az elrendelését, ezért a Pp. 369. § (4) bekezdése alapján az érintett kérdéshez kapcsolódóan elvégezte a szükséges anyagi pervezetést, és lehetőséget biztosított a felperesnek a korábban már felajánlott okirati bizonyítékok csatolására, valamint lefolytatta az ehhez kapcsolódó (a Pp. 220. §-a alapján utólagos bizonyításnak nem minősülő) bizonyítást.
- [5] A másodfokú bíróság az így kiegészített tényállás alapján egyetértett az elsőfokú bíróság kereset elutasító érdemi döntésével. Kiemelte, hogy a cikk cím alatti összefoglalója tartalma alapján az adott város (mint a felperes új munkáltatója) új városvezetése szervezetépítésének, kinevezési gyakorlatának az értékelésére, kritikájára vonatkozik, ezért a közéleti vita részét képezi. A sérelmezett tényállítások, az adott város egyik főosztálya élére kinevezett felperes erkölcsi feddhetetlenségével kapcsolatban közérdeklődésre számot tartó ügyben hangzottak el. Az alperes a per során nem vitatta, hogy a felperes által sérelmezett közlések tényállítások, ezért azok valóságát a PK 14. számú állásfoglalás szerint neki kellett bizonyítania. A másodfokú bíróság megítélése szerint az alperes ennek eleget tett, igazolta, hogy a cikk megírásakor a felperes korábbi munkáltatója az alperes

megkeresése alapján tájékoztatta. A másodfokú bíróság ítélete indokolásában megállapította, hogy az alperes a fentiek alapján okszerű következtetést levonva szerkesztette meg a sérelmezett cikket, és állította a felperesről, hogy 2016. évben sikkasztási ügybe keveredett a diplomáciai külszolgálati időtartama alatt, illetve, hogy több ezer eurós összegű rezsitartozást hagyott maga után az adott országban, amelyeket a korábbi munkáltatója felszólítására később kifizetett.

- [6] A másodfokú bíróság megállapítása szerint az alperes védekezésében előadottakkal szemben a felperes által rendelkezésre bocsátott ügyvédi levelezés nem volt alkalmas a volt munkáltatója tájékoztatói levele tartalmának a cáfolatára, az ugyanis csak a felperes jogi képviselője útján tett nyilatkozatait tartalmazta. Nem merült fel adat továbbá a perben, hogy az említett tartozás megfizetésére való kötelezettsége annak hiányában, vagy akár annak teljesítése okán, fizetésre történő felszólításának elmaradása okán, vagy elévülés okán valótlan. Emellett kitért a másodfokú döntés arra is, hogy az igazolási kérelmet érdemben elbíráló és annak helyt adó végzés az ítélettel szembeni fellebbezésben nem sérelmezhető, ezért azt nem bírálhatta felül.
- [7] A jogerős ítélet ellen az indítványozó mint felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének való helyt adását kérte. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását, annak helyes indokai alapján kérte. A Kúria döntésében a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Indokolásában előre bocsátotta, hogy a felülvizsgálati eljárás nem a per folytatása, a felülvizsgálat a Pp. 406. § (1) és (2) bekezdéseiben megnevezett jogerős határozatok ellen jogszabálysértésre alapítottan igénybe vehető rendkívüli perorvoslat, továbbá a Pp. 413. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi kellékekkel kell rendelkeznie. Kifejtette, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében a pervezetéssel és egyéb eljárásjogi hibákkal kapcsolatban a megsértett jogszabályhelyet nem jelölte meg, erre vonatkozó felülvizsgálati kérelmének indokait nem fejtette ki, erre vonatkozóan a felülvizsgálati kérelme nem tartalmazza a Pp. 413. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti kötelező tartalmi kelléket. Ezért a Kúria a felperes erre vonatkozó hivatkozásait figyelmen kívül hagyta. A felülvizsgálati döntés indokolásában kitért a felperesnek a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértésére alapított, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelését állító felülvizsgálati érvelésére. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a felülvizsgálati eljárás, mint rendkívüli perorvoslati eljárás során nem vizsgálható a bíróság mérlegelési körébe tartozó tényállás, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére.
- [8] A Kúria csak azt vizsgálja, hogy az eljáró bíróság a mérlegelés körébe vont adatok, bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre. Ez alól szigorú kivételt csak az jelent, ha a korábbi érvelés szigorúan okszerűtlen, kifejezetten iratellenes, vagy nyilvánvalóan ellentétes volt a logika alapvető szabályaival, ilyen hibát azonban a Kúria nem észlelt. A felperes részletes felülvizsgálati kérelmében foglaltakat egyenként vizsgálva jutott arra a következtetésre, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 279. § (1)–(2) bekezdései alapján a tényállást a felek nyilatkozataival és a periratokkal összhangban állapította meg, az okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. Továbbá a bizonyítékokat egyenként és összességükben is megfelelően értékelte és jutott arra a következtetésre, hogy a sérelmezett közlések valós tényállítások, ezért az érdemi döntés is helytálló. A felperes állításával szemben ugyanis azt nem tartalmazza a cikk, hogy eljárás indult a felperessel szemben. Megjegyezte továbbá, hogy az alperes eleget tett, a felperes által hivatkozott, a 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban megjelölt követelménynek, továbbá alaptalanul sérelmezte a felperes a másodfokú bíróságnak a közéleti vita körében tett megállapításait, azok ugyanis összhangban vannak az Alkotmánybíróság gyakorlatával.
- [9] 1.2. Ezt követően az indítványozó az Alkotmánybírósághoz benyújtott, az Abtv. 27. §-ára alapított indítványában a fent megjelölt kúriai ítélet (továbbá egyúttal az elsőfokú és a másodfokú bírósági ítéletek) alaptörvényellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérte, megjelölve az Alaptörvény Q) cikkét, VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (1) és (4) bekezdéseit, XV. cikk (2) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit, továbbá a 28. cikkét. Az indítvány ismertette röviden a pertörténetet, továbbá foglalkozott a befogadhatósági feltételeknek való megfeleléssel. Álláspontja szerint a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség, illetve alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy tisztességes-e az olyan bírósági eljárás, amelyben egy teljes bizonyító erejű okiratnak nem minősülő, névtelen e-mailt tekintenek perdöntő bizonyítéknak. Emellett szintén akként értékelte, hogy hogyan tud érvényre jutni az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt ártatlanság vélelme, ha a valótlan tényállásokkal és híresztelésekkel szemben nem élhetnek sajtóhelyreigazítási jogokkal az állampolgárok.

- [10] A sérülni vélt alaptörvényi rendelkezések, valamint az általa relevánsnak vélt alkotmánybíróági határozatok felsorolását követően előadta, hogy a Kúria a jó hírnevére vonatkozó jogát, az alperest megillető véleménynyilvánítás, illetve sajtószabadság és a negyedik Alaptörvény módosítással beiktatott IX. cikk (4) bekezdésének egybevetése, mérlegelése, illetve ütköztetése során nem vette figyelembe, hogy az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján az alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Hangsúlyozta, hogy a sajtóperben a jogerős ítélet és a Kúriai döntés a Pp. 279. § (1) bekezdését megsértve, valamint a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével, tévesen állapította meg a tényállást. Hivatkozott továbbá arra, hogy a bizonyítékok értékelésénél nem jártak el kellő gondossággal a bíróságok, mivel az általa becsatolt bizonyítékokat figyelmen kívül hagyták, míg a volt munkahelye e-mail címéről megküldött levelet hiteles, hivatalos okiratnak tekintették.
- [11] Álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz való jogát sértették, hogy az általa becsatolt német leveleket a bíróságok nem vették figyelembe, illetve nézete szerint ezeknek a dokumentumoknak a figyelmen kívül hagyása folytán az eljáró bíróságok elfogulatlansága megkérdőjelezhető. Nézete szerint az ítéletek indokolásából kimaradtak lényeges, perdöntő tények, a bíróságok nem tisztázták a tényállásban felmerült ellentmondásokat, mely folytán sérült az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerinti jó hírneve mellett a IX. cikk (4) bekezdése, továbbá a XXVIII. cikk (2) bekezdése szerinti ártatlanság védelme is. Emellett hivatkozott az Alaptörvény Q) Cikk (2) és (3) bekezdései alapján arra, hogy az ítéletek sértik a diplomáciai kapcsolatokról Bécsben, 1961. április 18-án aláírt nemzetközi szerződés kihirdetéséről szóló 1965. évi 22. törvényerejű rendeletet, különösen annak 30. cikke (1) és (2) bekezdéseit, 31. cikke (1) és (2) bekezdéseit, 27. cikk (2) bekezdését, valamint 24. cikkét; sértik továbbá az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendeletét (GDPR), az Európai Unió Alapjogi Chartáját. Az indítványozó szerint „az ún. Info törvény [az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény] megsértései nyilvánvalóvá teszik, hogy súlyos adatvédelmi jogsértések történtek a jelen perben érintett sérelmezett cikkek tartalma, azokban közölt, törvényes védelem, oltalom alatt álló személyes, érzékeny, pénzügyi adatok esetében”. Emellett nézete szerint a tisztességes eljáráshoz való jogát súlyosan sértette, hogy kettős mércét alkalmaztak a bíróságok vele szemben, mivel az alperes mulasztásának igazolását elfogadták, annak ellenére, hogy sajtó-helyreigazítási perben nincs helye mulasztás igazolásának, ezzel összefüggésben megjelölve az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését is.
- [12] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerint tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy szól, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [13] 2.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ára alapította. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) és b) pontjai értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, vagy hatáskörét az Alaptörvénybe ütközően korlátozza és az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [14] Az Abtv. 30. § (1) bekezdéséből következően az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a kúriai ítéletet 2021. augusztus 30-án töltötte le, indítványát 2021. október 29-én, határidőben nyújtotta be. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése b) pontjában foglaltak szerint a bírói döntéssel szemben alkotmányjogi panasz akkor terjeszthető elő, ha az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette vagy a jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Jelen ügyben további jogorvoslati lehetőség nem állt az indítványozó rendelkezésére, így az Alkotmánybíróság rögzítette, hogy az indítvány a befogadáshoz szükséges ezen feltételnek eleget tett. Az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja]. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló sajtó-helyreigazítási perben az indítványozó felperesként járt el, így a benyújtott indítvány vonatkozásában érintettnek tekintendő.

- [15] 2.2. Az indítványozó a kifogásolt kúriai döntés nemzetközi szerződésbe ütközését is állította. Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy az Alaptörvény 24. cikk *f*) pontja, valamint az Abtv. 32. §-a alapján csak a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközésének a vizsgálatára terjed ki a hatásköre, és arra is csak az Abtv. 32. § (2) bekezdésében meghatározott indítványozói kör indítványára; bírói döntések nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára azonban nincs hatásköre. Ezért ezen indítványelem az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a*) pontjában támasztott követelménynek nem felel meg.
- [16] 2.3. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a*) pontja értelmében alkotmányjogi panaszt Alaptörvényben biztosított jog sérelmére lehet alapítani. Az indítványozó állítása szerint a Kúria ítélete ellentétes az Alaptörvény Q) cikkével is. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény ezen rendelkezése nem biztosít jogot az indítványozók számára, ezért annak állított sérelmére nem lehet alkotmányjogi panaszt alapítani {lásd pl. 3386/2020. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [14]; 3007/2015. (I. 12.) AB végzés, Indokolás [11]; 3171/2015. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [10]; 3143/2015. (VII. 24.) AB határozat, indokolás [32]; 3156/2020. (V. 15.) AB végzés, Indokolás [17]; 16/2021. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [21]}.
- [17] 2.4. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részleteit az (1a) és (1b) bekezdések szabályozzák. Az Alkotmánybíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy az indítványozó Abtv. 27. §-ára alapított kérelme megfelel-e az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerinti feltételeinek.
- [18] Az 52. § (1b) bekezdés *b*), *d*) és *e*) pontjai alapján a kérelem akkor határozott, ha az indítványozó megjelöli az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit; az Alaptörvényben biztosított joga sérelmének lényegét; valamint ha indokolást ad elő arra nézve, hogy a támadott bírósági döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [19] Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 51. § (1) bekezdés], az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörben kérve az Alkotmánybíróság eljárását. Megjelölte továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntés(ek)e)t [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *c*) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit. A határozott kérelemnek ugyanakkor tartalmaznia kell az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e*) pontjának megfelelően alkotmányjogilag értékelhető indokolást arra nézve, hogy a kifogásolt bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [20] Az elégtelen indokolás akadálya az érdemi elbírálásnak, továbbá az is, ha a támadott jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés és az Alaptörvény megjelölt rendelkezése között nem állapítható meg összefüggés [3269/2012. (X. 4.) AB határozat, 12/2014. (IV. 10.) AB határozat, 3025/2014. (II. 17.) AB határozat, 37/2013. (XII. 5.) AB határozat, 3074/2013. (III. 14.) AB határozat].
- [21] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány megjelöli ugyan az Alaptörvény VI. cikk (1), IX. cikk (1) és (4) bekezdéseit, továbbá a XV. cikk (2) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit, azonban azokkal összefüggésben releváns, alkotmányjogilag értékelhető indokolást nem tartalmaz. Ezzel összefüggésben megjegyzi továbbá az Alkotmánybíróság, hogy az indítvány az alkotmányjogilag értékelhető indokolást mellőzve, érvelésében tartalma szerint mind a kúriai, mind a jogerős, illetve elsőfokú döntések sérelmét kizárólag az ítéletek általa tévesnek, okszerűtlennek, illetve hiányosnak vélt bizonyítás-értékelésére alapítottan állította.
- [22] Az Alkotmánybíróság ismételten utal arra, hogy az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően az Alkotmánybíróság hatáskörébe kizárólag a bírói döntéseknek az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállónan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e [lásd például: 3095/2021. (III. 12.) AB végzés, Indokolás [26]]. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}

- [23] Emellett az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése vélt sérelmével összefüggően megjegyzi az alábbiakat. Az Alaptörvény említett rendelkezése nem önálló alapjogot állapít meg, hanem a véleménynyilvánítás szabadságának határát jelöli ki, így erre az indítványozó nem alapíthat alapjogi sérelmet {ezzel egyezően: 3294/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [19]}. Az indítványozó hivatkozott továbbá az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére is. Ennek kapcsán az Alkotmánybíróság ismételtlen kiemeli, hogy gyakorlata értelmében az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, a bíróságoknak címzett jogértelmezési segédszabály nem tekinthető olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére hivatkozva alkotmányjogi panaszt lehetne benyújtani {3084/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [6]; 3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}.
- [24] 3. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdése alkalmazásával, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a), c), f)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2022. május 17.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/4091/2021.

